

De Ster

President David O. McKay

Mei 1951

DE STER

VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

51e JAARGANG • No. 5

INHOUD:

	Blz.
President David O. McKay	111
Quorum van het Eerste Presidentschap	112
President McKay verklaart zijn keuze van Raadgevers	113
Stemmen van dankbaarheid	114
Een biografische schets van President David O. McKay	115
Persbericht	116
Meester, waar woont Gij? door President David O. McKay	117
Hooggestemde gedachten	122
Het Foutenhoekje	125
Moeder	126
Moeders gebed in een wereld van onrust	126
Want zo wie zijn leven verliezen zal om mijnentwil, die zal het vinden	127
Aan hen die naar de Verenigde Staten emigreren	127
Om nooit te vergeten	128
De Zending door	133
Is Gezondheid gebonden aan bepaalde voorwaarden? door Theo K. Hollie	134
Aankomst en Vertrek	138
Gebeurtenissen in de Zending	140

Redacteur: JOHN P. LILLYWHITE

Assistent: ARNOLD SIEVERTS

*„De Ster” van de Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen
verschijnt eenmaal per maand*

ABONNEMENTSPRIJS: F 1.25 PER KWARTAAL
GIRONUMMER 240615 • LAAN VAN POOT 292 • DEN HAAG

NADruk VAN DE IN DIT NUMMER
VOORKOMENDE CLICHÉ'S IS VERBODEN

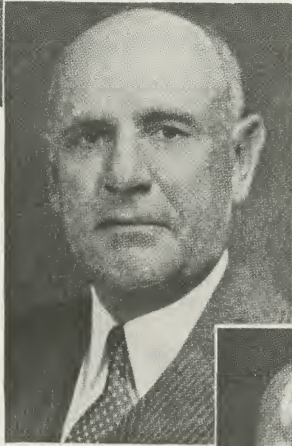
Mei 1951

President

David O. McKay,

President van de Kerk van

*Jezus Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen.*

President
Stephen L. Richards,
1e Raadgever.

President
J. Reuben Clark,
2e Raadgever.

QUORUM VAN HET EERSTE PRESIDENTSCHAP

Georganiseerd op een plechtige Kerkelijke Bijeenkomst.

*

Een reorganisatie van het Eerste Presidentschap vond plaats in een vergadering die op Zondag 8 April in de Salt Lake Tempel gehouden werd.

Op deze vergadering werden de volgende Broeders aangesteld door de Raadsvergadering, en werden ook de volgende dag gedurende een Plechtige Samenkomst in Het Tabernakel in verband met de Algemene Conferentie, een adhaesie aan hen betuigd.

Het Eerste Presidentschap:

David O. McKay, President.
Stephen L. Richards, Eerste Raadgever.
J. Reuben Clark, Tweede Raadgever.

President van de Raad der Twaalf Apostelen:

Joseph Fielding Smith.

Raad der Twaalf Apostelen:

Joseph Fielding Smith	Ezra Taft Benson
John A. Widtsoe	Mark E. Peterson
Joseph F. Merrill	Matthew Cowley
Albert E. Bowen	Henry D. Moyle
Harold B. Lee	Delbert Leon Stapley.
Spencer W. Kimball	

Patriarch van de Kerk:

Eldred G. Smith.

Assistenten aan de Raad der Twaalf Apostelen:

Marion G. Romney	Clifford E. Young
Thomas E. McKay	Alma Sonne

Eerste Raad van Zeventig:

Levi Edgar Young	S. Dilworth Young
Antoine R. Ivins	Milton R. Hunter
Richard L. Evans	Bruce R. McConkie.
Oscar A. Kirkham	

Presiderende Bisschop's Raad:

LeGrand Richards, Presiderende Bisschop.
Joseph L. Wirthlin, Eerste Raadgever.
Thorpe B. Isaacson, Tweede Raadgever.

President MacKay verklaart zijn keuze van Raadgevers.

*

Alvorens verder te gaan met deze bijeenkomst, gevoel ik de drang iets te zeggen als antwoord op de vraag, die ongetwijfeld in ieders gedachten is. Hoofdzakelijk wil ik de aandacht vestigen van de niet-leden, alsmede van de leden, op het beleid van de Kerk met betrekking tot het verkiezen van raadgevers.

Wanneer een President gekozen en aangenomen is, (daarmee is de president van het Aäronische Priesterschap inbegrepen, die de Bisschop van de wijk is, alsmede de Presidenten van quorums of Presidenten van hulpverenigingen) is het de gewoonte in de Kerk dat de president zijn raadgevers benoemt.

Aangenomen dat de Raad der Twaalf mij dit zelfde voorrecht toe zal staan, heb ik zorgzaam en na rijp beraad overwogen, welke twee mannen het meest behulpzaam kunnen zijn en het meest kunnen bijdragen tot de vooruitgang van de Kerk. De ingeving kwam, ik ben er zeker van, direct van Hem wiens Kerk dit is, en die er over presideert, dat deze twee raadgevers, die gij vandaag gesteund hebt, de andere leden van het quorum van het Eerste Presidentschap zouden zijn. Beide zijn leden van de Raad der Twaalf, ofschoon raadgevers gekozen kunnen worden uit Hoge Priesters buiten de presiderende groep.

Ik koos deze twee leden van de Raad der Twaalf — twee mannen met wie ik vele jaren nauw heb samengewerkt, wier waarde en wier bevoegdheid ik ken. In gewichtige Kerkelijke zaken heb ik met ouderling Richards gedurende meer dan dertig jaar veel contact gehad. Met President Clark heb ik meer dan zestien jaar in twee quorums van het Eerste Presidentschap samengewerkt. Met deze en andere feiten in gedachten, rees de vraag aangaande de orde waarin zij in dit quorum zouden optreden.

Beide mannen heb ik lief. Beide mannen hebben hunne bijzondere gaven, en in 't bijzonder met betrekking tot het welzijn en de vooruitgang van het Koninkrijk van God.

Ik besef dat in de gedachten van sommigen de vraag zou opkomen welke van de twee gekozen zou worden als eerste raadgever. Deze vraag werd 't eerst in mijn gedachten opgelost, n.l. volgens rangorde in de Raad der Twaalf Apostelen. Dat maakt geen verschil volgens de gewoonten van de Kerk, want vroeger zijn leden van de Raad gekozen onverschillig welke plaats zij innamen in de Raad der Twaalf. En, zoals ik tevoren gezegd heb, zijn hoge priesters, die geen leden van de Raad waren, gekozen als eerste raadgever.

Ik voelde dat het opvolgen van

een leidend beginsel in dit geval was: de oudste in de raad te kiezen. Deze twee mannen hadden zitting in de presiderende groep van de Kerk en ik voelde dat het raadzaam zou zijn in die zelfde orde van diens jaren voort voort te gaan in het nieuwe Quorum van het Eerste Presidentschap. Ik herhaal weer, — niet als vaste gewoonte —, maar omdat het verkieselijk scheen door mijn nauwe samenwerking met deze twee uitverkoren mannen.

Ik verwijs hier nu naar, omdat wij niet willen dat enig lid in deze Kerk, noch man, noch vrouw, die hier naar luisteren, voor een ogenblik zouden denken dat er enige wrijving bestaat tussen de twee raadgevers, die met President Smith samengewerkt hebben in het Quorum van het Eerste Presidentschap en President Grant, gedurende de jaren dat we tesamen met die geïnspireerde leider geweest zijn. Evenmin moet gij denken dat er enige achteruitzetting heeft plaats ge-

vonden. President Clark is een uitmuntende dienstknecht. Deze morgen heeft u zijn bekwaamheid kunnen waarnemen bij het leiden van de dienst en hij is net zo bekwaam in alle zaken met betrekking tot dit werk.

Ge moet verder begrijpen, dat in dit ambt van het Quorum van het Eerste Presidentschap, deze twee mannen in alles samenwerken, n.l. in autoriteit, in liefde, in vertrouwen, in vrijheid om advies te geven en in hun verantwoordelijkheid niet alleen aan het Quorum, maar ook aan de Here Jezus Christus en het volk in het algemeen.

Zij zijn twee grote mannen. Ik heb hen beide lief, en ik zeg, God zegene hen, en ik geef u de verzekering dat er harmonie, liefde en vertrouwen in het Quorum van het Eerste Presidentschap zal zijn zoals u hen vandaag eenstemmig hebt aangenomen.

Toespraak gegeven door President David O. McKay op Maandag 9 April 1951.

* * * * *

Stemmen van dankbaarheid.

Woorden kunnen niet tot uitdrukking brengen, hoe ik God er voor dank, dat Hij mij zulke rechtschapen ouders heeft gegeven. Mijn moeder is een van de edelste aller vrouwen. Moge God haar en mijn leven verlengen opdat wij ons langer in ons samenzijn kunnen verheugen.

Joseph Smith.

* * *

Als een jongen een goede moeder heeft streeft hij erna haar waard te zijn. Werkt een moeder van vroeg tot laat, dan is ook de jongen bereid van vroeg tot laat te arbeiden.

Heber J. Grant.

Een biografische schets

van

President David O. McKay

David Oman McKay, President der Kerk van Jezus Christus van de Laterdaagse Heiligen, werd op 8 September 1873 te Huntsville, Ogden Vallei, Utah geboren. Hij was de zoon van David McKay, die een mormoonse bekeerling uit Schotland was, en Janette Evans.

Toen hij zeven jaar oud was, verliet zijn vader hen om een zending voor de Kerk in de Britse Eilanden te ondernemen. Twee jaar later keerde hij weder en werd hij tot Bisschop van de Huntville Wijk der Kerk benoemd.

David O. McKay ontving zijn opleiding te Huntsville en in 1894 begon hij zijn studies aan de Universiteit van Utah te Salt Lake City. In 1897 promoveerde hij aan de Universiteit en genoot de eer de afscheidsrede van zijn klas uit te spreken. Later in het zelfde jaar werd hij geroepen een zending voor de Kerk in Engeland te vervullen. In 1898 werd hij aangesteld tot President van het Glasgow District van de Engelse Zending der Kerk, en diende als zodanig tot September 1899, waarna hij ontslagen werd om naar huis terug te keren. Gedurende het najaar in 1899

werd hij onderwijzer op de Weber Stake Academie, wat nu het Weber College te Ogden is. In 1902 werd hij tot directeur van dit instituut benoemd.

In April 1906 klom hij op tot een van de hoofd Autoriteiten, toen hij als lid van de Raad der Twaalf Apostelen der Kerk verordineerd werd.

In het najaar van hetzelfde jaar werd hij lid van het Hoofdbestuur der Zondagschool-Unie van de Kerk.

In 1918 werd hij aangesteld als Hoofd-Directeur van de Zondagschool organisatie en diende in deze hoedanigheid tot 1934.

Hij bekleedde vele andere verantwoordelijke posities in de Kerk. Van af 1906 tot 1921 was hij een lid van de Bestuurs Commissie van Onderwijs. In 1921 maakte hij een wereldtour van meer dan twee en zestig duizend mijlen, waarin hij de verscheidene Zendingsvelden der Kerk bezocht, waarna hij in 1922 aangesteld werd als President der Europeese Zending van de Kerk, met hoofdkwartier in Engeland. In 1924 keerde hij weder naar Salt Lake City terug.

Op 11 October 1934 werd hij onder adhaesie-betuiging der le-

den van de Kerk als Tweede Raadgever in het Eerste Presidenschap der Kerk benoemd. Hij diende in deze hoedanigheid tot 9 April 1951, toen hij door de leden der Kerk verkozen werd als President om de plaats van de overleden President George Albert Smith in te nemen.

President McKay is altijd een buitengewone leider in burgerlijke zaken geweest. In 1938 werd hij tot voorzitter van de Utah State Centennale Commissie aangesteld en was verantwoordelijk voor Utah's grote Centennale Gedenk-Feest in 1947.

In 1942 werd hij benoemd tot voorzitter van de Utah State Commissie van Advies voor het Rode Kruis en ook van de Utah State Commissie voor Kindergezondheid en bescherming.

Verscheidene malen heeft hij gediend als regent van de Universiteit van Utah en ook voor de Utah State Academie voor Landbouw. Hij is President van de raad van commissarissen van de

Brigham Young Universiteit.

Hij is ook actief in het zakenbedrijf, hij is President van de volgende instellingen: Utah State First Nationaal Bank, Zions Savings Bank en Trust Co., Heber J. Grant en Co., Utah Home Fire Verzekering, Utah Hotel Co., Beneficial Life Insurance Co., Zions Securities Corp. en Layton Sugar Co.

Op 2 Januari 1901 huwde President McKay met Emma Rae Riggs van Salt Lake City. Zij zijn de ouders van de volgende kinderen: David Lawrence McKay, Dr Llowellyn Riggs McKay, Jean Blood, Mrs Emma Rae Royal Riggs McKay, Mrs Lou Ashton, Dr Edward Riggs McKay en Robert Riggs McKay. President McKay resideert te Salt Lake City, maar blijft nog steeds de oude familie-boerderij te Huntsville Utah onderhouden. Hij is een liefhebber van paarden en geniet nog steeds van paardrijden en van nu en dan achter een goed span paarden te zitten.

* * * * *

Persbericht.

„Onze Prins in het publiek en binnenskamers”.

Naar wij vernemen zal ter gelegenheid van de a.s. 40e verjaardag van Z.K.H. Prins Bernhard een boek verschijnen over het leven en werk van de Prins van zijn jeugd af tot nu toe.

Het boek zal geïllustreerd worden met een aantal onbekende foto's uit het particuliere bezit van Z.K.H. De titel zal zijn: „Onze Prins in het publiek en binnenskamers” en het is geschreven door Prof. Dr. J. Waterink met medewerking van Prof. Dr. J. H. Scholte en wijlen Mr. J. Thomassen, de vroegere secretaris van de Prins.

Het boek bevat tal van onbekende geschiedenissen uit de jeugdijaren van de Prins, uit de oorlogstijd en van nu.

De prijs van het boek zal zeer laag gehouden worden.

Meester, waar woont Gij?

door President David O. MacKay

gegeven gedurende de October Conferentie 1950

*

„En de twee discipelen hoorden hem spreken en zij volgen Jezus, en Jezus, zich omkerende en ziende hen volgen, zeide tot hen: „Wat zoekt gij? En zij zeiden tot Hem: „Rabbi (hetwelk is te zeggen, overgezet zijnde, Meester), waar woont Gij?“

Joh. 1: 37-38

Ongeveer veertig jaar geleden, zat een vreemdeling in de tabernakel en luisterde naar een boodschap, zoals de toespraken, waarnaar wij gedurende deze conferentie geluisterd hebben. Hij, die mij dit geval mededeelde, vertelde me niet wie op dat moment gesproken had, maar hij dacht dat het President Charles W. Penrose was geweest. Toen die vreemdeling en degene, die hem uitgenodigd had, de vergadering verlieten, zei de bezoeker tot zijn metgezel: „ik zou alles willen geven wat ik bezit als ik wist dat wat die man vanmiddag gezegd heeft, de waarheid is.“

Het was niet nodig om alles te geven wat hij bezat om dat te weten; als hij maar het voorbeeld van deze twee discipelen gevolgd had, had hij net zo goed als zij kunnen weten, dat President Penrose of wie het ook geweest was, de waarheid had gesproken.

Pad tot de Waarheid.

Met uw samenwerking en de inspiratie des Heren, zal ik trachten dit pad uit te stippelen.

„Wat zoekt gij?“, waarop het antwoord: „Meester waar woont

gij?“ En daarna, „Komt en ziet“. Deze twee discipelen zochten Jezus na het getuigenis van Johannes de Doper, van wie zij volgelingen waren, en die enige dagen tevoren, toen hij Jezus had zien wandelen langs de Jordaan gezegd had: „Zie het Lam Gods, dat de zonde der wereld weg neemt!“ Het blijkt dat geen van hen Johannes op dat ogenblik verliet, maar toen Johannes de volgende dag zijn getuigenis herhaalde, volgden deze twee discipelen Jezus.

Een van hen was Andreas, Simon Petrus' broeder. We kunnen slechts gissen, hoe klaar of hoe diep zij het volgen van de Zoon des mensen begrepen, waardoor zij niettemin de eerste stap zetten op het pad naar het eeuwige leven. Maar dit weten we, dat de Zaligmaker de goddelijke verzekering gaf: „dit is het eeuwige leven, dat zij u kennen, de eeuwige waarachtige God, en Jezus Christus die Gij gezonden hebt.“

Joh. 17 : 3.

De Keuze Bepaalt het Succes.

's Mensen succes of mislukking,

geluk of smart, hangt af van wat hij zoekt en van de weg die hij kiest. Wat de mens is, of wat volk is, wordt grotendeels bepaald door zijn of haar keuze. Het is een droevig iets door het leven te gaan zonder een goed begrip er van te hebben.

De vermaarde schrijver Carlyle zegt: „Wat een mens werkelijk gelooft, en wat een mens het naast aan het hart ligt en wat hij met zekerheid weet aangaande zijn essentieel verband met dit mysterieus heelal, wat zijn plichten en zijn lot betreft, dit alles is in ieder geval de hoofdzaak voor hem en bepaalt zijn verder bestaan. Dit is zijn godsdienst; het kan ook alleen maar uit een twijfelachtig iets bestaan en geen godsdienst zijn, de wijze waarop hij zich geestelijk verwant gevoelt aan het ontastbare. Ik zeg, als u mij kan vertellen wat dat is, dan vertelt u mij grotendeels wat voor een persoon hij is, en waartoe hij in staat is.

De Belangrijkste Keuze.

Het antwoord der discipelen op de vraag, „Wat zoekt gij?“ geeft de sleutel tot 's mensen hoogste en edelste verlangens: „Meester waar woont Gij?“; met andere woorden, „Het is ons verlangen meer van U en Uw leer te weten. Zij bleven die dag bij Hem en het was omtrent de tiende ure“. Later zocht Andreas zijn broeder Simon en zeide, „wij hebben gevonden de Messias; hetwelk is overgezet zijnde, de Christus.“

„Als gij Hem zoeken zult met uw gansche hart, en met uw gansche ziel,“ zo is de belofte, die door de eeuwen heen gegeven is, „zult gij hem zekerlijk vinden.“ (Deut. 4 : 29).

Dit, dan, broeders en zusters, is het belangrijkste verlangen van het leven:

Om God en Jezus Christus te zoeken, om te weten aan wie het eeuwige leven is.

Hoe we God kunnen leren kennen.

De mededelingen die op deze conferentie gedaan zijn, geven alle direct of indirect antwoord op de vraag: „Hoe wij Hem kunnen leren kennen! Jezus gaf daarvan eens een duidelijke verklaring, toen Hij het Loofhutenfeest te Jeruzalem bijwoonde en tot verwondering der Joden hen predikte: „Mijne leer is de mijne niet, maar Desgene, die Mij gezonden heeft.“

„Zo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekenen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelve spreek.“ (Joh. 7 : 16-17).

In Zijn bergrede, gaf Hij dezelfde verklaring met deze woorden: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Here, Here! zal in gaan in het Koninkrijk der Hemelen, maar die daar doet de wil Mijns Vaders, die in de Hemelen is.“ (Mat. 7 : 21).

Zijn Wil.

Deze uiteenzettingen doen de grote vraag in de gedachten van een oprechte onderzoeker ontwakken, „Wat wenst God?“ Als we het wisten, zouden we het zekerlijk gehoorzamen.

Welnu, Christus heeft ons deze vraag niet onbeantwoord gelaten. Zijn wil is vervat in het gedenkwaardige antwoord aan de wetgeleerde, die Hem de vraag stelde met de bedoeling Hem te verstrikken, „Meester, welke is het

grootste gebod in de wet?"
 Waarop de Zaligmaker antwoordde: „Gij zult liefhebben de Here, uwe God, met geheel uw hart en geheel uw ziel en met geheel uw verstand.

Dit is het eerste en het grote gebod.

En het tweede, daaraan gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelve.

Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de Profeten." (Mat. 22 : 36-40).

Verder, met betrekking tot des Heren wil, gaf de Apostel Petrus een nauwkeurige verklaring, toen het volk op de Pinksterdag hem en de andere Apostelen eenstemmig vroeg, „wat zullen wij doen, mannen broeders?"

„Bekeert u", antwoordde Petrus, „en een iegelijk van u worde gedoopt in de naam van Jezus Christus tot vergeving der zonden, en gij zult de gave des Heilige Geestes ontvangen.

Want u komt de belofte toe, en uwe kinderen, en allen die daar verre zijn, zovelen als de Here, onze God, toeroepen zal". (Hand. 2 : 37-39).

Zich te bekeren — hier behoort men terdege notitie van te nemen — meent berouw of wroeging te gevoelen over hetgeen men gedaan of nagelaten heeft. Het betekent van gedachten te veranderen met betrekking tot volbrachte of voorgenomen daden vanwege spijt of onvoldaanheid. Het betekent egoïsme, hebzucht, jaloersheid, fitten en kwaadspreken te overwinnen. Het betekent onze drift in toom te houden. Bekereren is boven onze lagere instincten uit te komen en onze lusten en hartstochten te bedwingen en de hogere of geestelijke sfeer te

betreden.

„Dat gij", in de woorden van Petrus, „door dezelfde goddelijke natuur deelachtig zoudt worden, nadat gij ontvloten zijt het verderf, dat in de wereld is door de begeerlijkheid." Daarna voegde Petrus er bij, „en gij tot hetzelfde ook alle naarstigheid toebrengende, voegd bij uw geloof deugd; en bij deugd kennis; en bij de kennis matigheid, en bij de matigheid leidzaamheid en bij de leidzaamheid godzaligheid; en bij de godzaligheid broederlijke liefde, en bij de broederlijke liefde liefde jegens allen."

Geef nu acht op deze grote belofte: „Want zo deze dingen bij u zijn, en in u overvloedig zijn, zij zullen u niet ledig noch onvruchtbaar laten in de kennis van onze Here Jezus Christus." (2 Pet. 1 : 4-8).

Vreugde zal Gehoorzaamheid volgen.

Dit zijn de wegwijzers langs het levenspad. En indien wij ze volgen, zullen ze een ieder leiden om de wil des Heren te doen Hem te kennen en de Zoon, de Verlosser der wereld en zij zullen een ieder laten weten wie het eeuwige leven toekomt. Terwijl wij deze grote kennis verwerven, die ons naar onsterfelijkheid leidt, ondervinden we de grootste vreugde in deze sterfelijkheid die ooit door de mens ondervonden kan worden. „De beste aller mensen zijn zij die in 't dagelijks leven van hun verlichte uren gebruik maken en hun idealen omzetten in goed gedrag en karakter. Deze zijn de architecten van de ziel, die van hun gedachten en daden een plan bouwen, die voorwaarts gaan, — niet doelloos —, maar naar een

bestemming.” Alle vreugde die uit geestelijke gaven komen, kunnen de hunne wezen, n.l. — liefde, vreugde, vrede, verdraagzaamheid, zachtzinnigheid, geloof, nederigheid, matigheid, vriendschap, verbinding met het oneindige; ik herhaal verbinding met het oneindige —. Al deze en duizenden andere zegeningen die God vrijelijk geeft, zijn de hunne. „De aarde ontvangt voor wat de aarde geeft.

„’t Is de hemel alleen, die weggegeven wordt,

„’t Is alleen God, die verkregen kan worden, als men maar vraagt.” (Lowell).

’s Levens Grote Voorbeeld.

Op een hoge graad van menselijkheid staan zij, die onophoudelijk naar ’s levens grote voorbeeld streven. Dit grote voorbeeld is Jezus Christus, die onder alle leiders in de geschiedenis de grootste invloed op het menselijk geslacht uitoefende.

U heeft uzelf afgevraagd, net zo als duizenden anderen, — waarin ligt het geheim van Zijn grootheid? Waarschijnlijk heeft u gedacht, „Natuurlijk is het Zijn goddelijke afkomst.” Dat is ook waar, maar hij kwam ter wereld als u en ik, en heeft sterfelijkheid op zich genomen, en oefende een invloed uit op zijn medemens in overeenstemming met de natuurlijke wetten, net zoals ieder ander mens hier op natuurlijke wijze invloed uitoefent. Waarin ligt het geheim van zijn grootheid, buiten zijn goddelijkheid?

Hij ontzenuwde de stellingen der wetgeleerde, genas de zieken waar medicijnen faalden; Hij inspireerde de schoonste muziek die ooit geschreven is en heeft

honderden en duizenden bibliotheken met boeken gevuld en inspireerde zendelingen in de gehele wereld te gaan, zelfs in de duistere diepten van Afrika; nochtans, vindt ge in geen der sferen waar mannen en vrouwen gewoonlijk hun lauweren oogsten geschiedschrijvers naar Christus verwijzen als een, die daarin geslaagd is.

Het Allerhoogste in Karakter.

„In de sfeer van karakter”, zo schrijft Charles Jefferson, „was Hij allerhoogst. Het enige wat de mens boven de dieren van het veld verheft, is zijn bezit van geestelijke gaven, die het Christus’ gelijke karakter ontwikkelen. Het aardse bestaan van een mens is slechts een proeftijd waarin hij zijn streven, zijn gedachten en zijn ziel zal concentreren op die dingen, die bij zullen dragen tot gemak en bevrediging van zijn vleselijke verlangens en hartstochten, of waarin hij zijn leven wil wijden aan het bevorderen van geestelijke eigenschappen.” Ik hoop dat gij, onderzoekers, diep onder de indruk zijt gekomen van de recente neiging onder, naar mijn mening, de beste denkers, waarvan één schreef, „Man does not stand alone, (de mens is niet aan zichzelf overgelaten)”, om een beroep te doen op humaniteit, om de mensheid te verheffen boven het lage sensuële en om de geest, die in de mens is te ontwikkelen. Ik meen dat wij op weg zijn naar een beter geestelijk leven.

Priesterschap betekent „Dienen”.

Gisteravond waren er hier in het Tabernakel, Assembly Hall, Barratt Hall ongeveer 14.000 man-

nen die het priesterschap dragen. Ik weet niet dat men ergens een meer indrukwekkende samenkomst kan vinden. Alleen met hen te zijn, was een inspiratie. Aan die 14.000 en de 250.000 anderen in de kerk, die het priesterschap dragen, wil ik zeggen: „Ons leven is verbonden met het leven van anderen. Wij zijn het gelukkigst als we kunnen bijdragen tot het welzijn van anderen. Ik zeg dit, omdat het priesterschap dat u draagt, betekent dat u anderen behoort te dienen. Gij vertegenwoordigt God in de dienst waartoe gij aangewezen zijt. „Maar zo wie zijn leven verliezen zal om Mijnen wil, die zal het vinden”. (Mat. 16 : 25). Dit paradoxale gezegde van de Zaligmaker bevat het bekroonde element van een oprecht karakter — ik herhaal, „bekroonde”. Het betreft hier een belangrijk hoofdstuk van het Evangelie van Jezus Christus. Zelfzuchtigheid is beteugeld, waardoor hebzucht en hoogmoed zich moeten onderwerpen aan de hogere beginselen van hulpvaardigheid en vriendelijkheid.

Zijn wil te doen.

„Zo iemand wil deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelve spreek. (Joh. 7 : 17).

Het goede te kiezen met onveranderlijke vastberadenheid; verleiding van alle zijden te weerstaan, blijheid ondanks moeilijkheden en tegenslagen, eerbied voor God en respect voor uw medemens, gewilligheid betonen in het stichten van Gods Koninkrijk; deze dingen, al mochten ze gepaard gaan met het verliezen

van wereldse verdiensten, zullen vrede en blijdschap in uw ziel brengen; en door gehoorzaamheid aan de beginselen en verordeningen van het Evangelie, zult gij onsterfelijkheid en het eeuwige leven verwerven. Uw ziel zal in geestverrukking opstijgen en een duidelijker begrip ten deel vallen van het grote woord van God uit de hedendaagse openbaringen. „Dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen”. (Mozes 1 : 39).

Die vriend die gezegd heeft dat hij alles in de wereld wil geven om te weten of het waar is, kan dit weten als hij maar gewillig het voorbeeld, dat de Zaligmaker gaf, volgt.

Tot besluit, — zo zeker als men zijn radio kan inschakelen, en stemmen van verre kan waarnemen, zo zeker ben ik dat God onze Vader leeft, en dat de ziel van de mens gemeenschap met Hem kan hebben door de Heilige Geest. Ik geef u dit als mijn getuigenis; Ik weet het. Ik ben er zeker van dat Jezus Christus de Zaligmaker der wereld is, door wien en door Hem alleen het menselijk geslacht geluk en vrede kan verkrijgen. Zo zeker ben ik ook dat het Evangelie van Jezus Christus hersteld is door Joseph Smith en dat de autoriteit om God op aarde te vertegenwoordigen weer aan de mens gegeven is.

Och, moge Hij ons de kracht geven deze waarheden aan een ongelovige wereld te verkondigen, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Hooggestemde gedachten

*

IEMANDS GEZIN

is zijn meest geliefde bezitting.

Mijn geloof geeft mij de verzekering dat God inderdaad mijn Vader is en daardoor heb ik de onsterfelijkheid beërfd. Deze verklaring van mijn ontstaan is een anker voor mijn ziel temidden van weifelende onstandvastige theoriën, die worden opgezet om te pogen de oorsprong van de mens te beschrijven. Wat 's mensens voorbestaan aangaat, verheug ik mij in het geopenbaarde woord dat de mens in de beginne bij de Vader was.

Mijn geloof is een onfeilbare gids in dit aardse leven, een beslissende oplossing van 's levens verwarrende problemen. Het geeft aan 't aardse leven een definitief doel. Het leert mij dat alleen door individuele inspanning wáár succes en blijdschap verkregen kan worden. Op ons rust geen zegen door andermans goedheid. Een ieder moet zijn eigen zaligheid trachten te winnen. Het leven is een tuin waar ieder de bloemen en vruchten oogst van het zaad dat hij uitstrooide. Een overvloedige oogst is het resultaat van ingespannen ijverige en toegewijde arbeid.

Het Evangelie omvat alle voorwaarden voor lichamelijke, intellectuele, zedelijke en geestelijke ontwikkeling van het menselijk leven. Gehoorzaamheid aan het

Evangelie betekent in overeenstemming te leven met de wetten van gezondheid en geluk. Het betekent het lichaam rein te houden en de geest met het oneindige in harmonie.

Iemands meest geliefde bezitting is zijn gezin. In de goddelijke verzekering dat familiebanden zich boven de grenzen der dood verheffen en zich kunnen voortzetten door eindeloze eeuwen heen, vind ik uiterste vertroosting en inspiratie. Indien de verbintenis van onze geliefden het zegel van het Heilige Priesterschap draagt, is zij zo eeuwig als de liefde en zo eeuwig durend als de geest. Zulk een huwelijksverbintenis is gebaseerd op de leerstelling van onsterfelijkheid en eeuwige voortgang van de mens.

De Kerk van Jezus Christus werd gegrondvest door de autoriteit en de persoonlijke tussenkomst van de Zaligmaker, die aan de Profeet Joseph Smith de ware verwantschap tussen de mens en zijn Schepper openbaarde. De mens is in letterlijke zin een nakomeling van God en kan als zodanig bij gehoorzaamheid aan de wetten van het leven in alle essentiële bijzonderheden en machten de Vader gelijk worden.

(President David O. McKay „The Liahona“, Blz. 408. 1944).

Joseph Smith geeft een nieuwe beschouwing betreffende het wezen van de mens.

Na Joseph Smit's verblijf in het bos, waar hij de openbaring ontving, was het niet meer van node over verschillende theoriën te disputeren. De feiten waren hem nu volkomen bekend. God is de mens in vorm gelijk. Hij heeft een stem en spreekt. Hij is welwillend en liefdevol. Hij verhoort gebeden. Zijn Zoon is Hem gelijk, doch een zelfstandig persoonlijkheid. Hij is de Vader gehoorzaam en bemiddelaar tussen God en mens. De voorstelling van God als een geest of macht of kracht in 't heelal was als theorie ondeugdelijk gebleken en verworpen...

Joseph Smith was niet alleen behulpzaam in de heroprichting van het onder goddelijke regels werkende Priesterschap, maar hij gaf een geheel nieuwe weergave van haar wezen, haar plichten en haar werkwijze onder alle waardevolle mensen.

Hij stichtte de leerstellingen van nieuwe in elkaar volgende openbaringen. Hij gaf een nieuwe beschouwing over het wezen van de mens, — zijn verleden, tegenwoordige en toekomstige staat, de harmonische voortzetting van de stadia der intelligenties, over het vaderschap en moederschap ook, van onze individuele geesten; over de vrije wil en keuze waarover wij zowel in ons vóór-aardse als ons aardse bestaan de beschikking hebben; over de betrekking tussen lichaam en geest in het heden en hiernamaals; over het bovenzinnelijk schema der eeuwige vooruitgang. Van bij-

zonder belang is het begrip over het lichaam als tabernakel van de geest. Hij onderwees de eeuwige rechtvaardigheid en liefde van God voor de mens zoals geen dat te voren deed.

In zijn theologie wordt niemand de opstanding geweigerd.

Er zal verlossing voor allen zijn, maar geen **verheerlijking** — dat is de beloning voor het nakomen der wetten en voor deugd; een ieder zal de gelegenheid hebben deze grootste der zegeningen te verwerven, hetzij bij leven of dood, en de profeet trof voorzieningen voor de Heilige Tempels, waarin 't werk voor de doden en levenden volbracht kan worden. Zijn stelling betreffende de eeuwige huwelijksband leert ons deze hemelse gave te beschouwen als een voorhof van ons te huis in de eeuwigheid. Alleen deze bijdrage al bestempelt hem tot een der grootste filosofen en wel-doeners ter wereld.

Hij gaf de Kerk haar bewonderenswaardige organisatie en hij stichtte het heilige genootschap door goddelijke opdracht, dat zonder weerga is.

Ook zijn bijdrage op letterkundig gebied mag niet vergeten worden. Hij produceerde meer schriftuur, d.w.z. het geopenbaarde woord van God — dan iemand ter wereld. Het totaal van zijn copie-schriftuur is bijna gelijk aan dat van alle andere te samen.

(Pres. Stephen L. Richards 1e Raadgever van President David O. McKay, Uittreksel van een toespraak over „Joseph Smith”, gegeven in de Church Office Building 22 Dec. '50)

Onze gehele beschaving is gebaseerd op

KUISHEID

De Kerk heeft sedert haar begin één levenshouding van haar mannelijke zowel als vrouwelijke jeugd geëist, n.l. dat zij in volkomen onthouding leeft totdat zij wettig gehuwd en geheiligd is, alvorens sexuele gemeenschap te hebben.

Hieraan is geen uitzondering. Ik herhaal nu wat ik meermalen gezegd heb: de mens is een biologisch wezen, gelijk een dier, maar hij is meer dan dit; hij is de tempel van een onsterfelijke geest. Die geest kan door het vlees verontreinigd worden wanneer de wetten van kuisheid overtreden worden.

Onze gehele beschaving zelf is op sexuele reinheid gebaseerd; de onschendbaarheid van het huwelijk en de heiligheid van de huiselijke omgeving. Vernietig deze principes en de christelijke mens wordt een beest.

Voor de Laterdaagse Heiligen blijft deze familie-verwantschap in de eeuwigheid voortduren. Het is de meest verheven en meest geheiligde verwantschap, die wij kennen. Tussen de jonge man en vrouw groeit een vertrouwen, een vrijmoedigheid, een onuitsprekbare vreugde, een goddelijk geïnspireerde harmonie, die geen andere onderlinge verhouding kan scheppen. Het logische gevolg van zulk een begin in het leven is een leven van rechtvaar-

digheid, dat opwaarts bouwt naar het eeuwige leven.

Voor de bandelozen die huwen, ligt een leven van wantrouwen, dat tot echtscheiding leidt, of een lagere sexuele gemeenschap, die eindigt in ellende, ziekte en schande.

Uit losbandigheid is nimmer iets goeds voortgekomen.

Kuisheid is fundamenteel in ons leven en onze beschaving. Wanneer het geslacht onkuis wordt, is het aan verderf onderhevig. Onzedelijkheid is in het verleden oorzaak geweest van de vernietiging van machtige naties. Het zal de machtige naties van het heden te niet doen.

Iedereen, onverschillig welk ambt of positie hij bekleedt, moet de jeugd onderrichten zich verre te houden van onkuisheid.

(President J. Reuben Clark Jr. van het Eerste Presidentschap. Uittreksel van een Conferentie gegeven in October 1938).

Het Foutenhoekje

Laat ons thans het woordje *enig* bespreken. In plaats van enig horen wij vaak zeggen *enigste*. Hij was de *enigste*. Hij was de *enigste*, die aan de oproep gehoor gaf. Dat dit fout is, wordt ons duidelijk, wanneer zij bedenken, dat de *enige* wil zeggen: daar was maar één. Wat zou dus *eniger* en *enigste* moeten betekenen?

Duur, dunder, duurst; zwaar, zwaarder, zwaarst, dat is goed maar *enig*, *eniger*, *enigst* bestaat niet.

Moeder

Moeder, noem ik Uwe naam,
Vouw ik stil, mijn handen saam.
Beelden, uit voorbij'e tijd,
Leven, worden werkelijkheid.

'k Zie mij staan aan Uwe schoot,
Ge vertelt mij van Gods Woord.
Jezus, die op aarde kwam,
Voor ons stierf als Offerlam.

Houd je ziel en hartje rein,
Zal het als een Tempel zijn.
Opent die zonder schromen,
Laat Jezus daar in komen.

Ook heb Ge mij vaak verteld,
't Evangelie werd hersteld.
Hoe Joseph Smith als Profeet,
't Herstellen moest en het deed.

't Evangelie wonderschoon,
Straalt het uit, spreid het ten toon.
Meest voor hen, die door 't gemis,
Wandelen in duisternis.

Van het voor en nabestaan,
Sprak Ge, zijt mij voor gegaan.
Dat we steeds moeten streven,
Naar beter, reiner leven.

Ja het was door al Uw werk,
Dat ik lid werd van Gods Kerk.
Zacht, heb Gij mijn hand gevat,
Hielp, mij op het smalle pad.

Moeder, Ge ging heen, maar toch,
Leven Uwe woorden nog.
En ik dank God elke dag,
Dat Hij mij zo'n Moeder gaf.

Zr. M. Th. Fiering-Boer.

Moeders gebed in een wereld van onrust.

*

WAT zou de wereld zonder Moeders gebeden zijn. Bedroevend als de wereld er uit ziet, zou het er niet ongelofelijk slechter uitzien zonder die gebeden?

Geen schilder kan een schoner stuk schilderen dan dat van een moeder die een kind op zijn knietjes leert bidden. Zo iets gaat verder dan de verbeeldingskracht der wereld. Het raakt in elk hart een snaar aan die tedere gevoels oproept.

Wat zou de wereld doen zonder Moeders Gebeden? Het is waar, de wereld verkeert nu in een bedroevende toestand, maar zou het niet ongelofelijk veel slechter zijn zonder die.

Brigham Young heeft eens gezegd: „Het gebed weerhoudt ons van zonde, Zonde weerhoudt ons van 't gebed.”

Zonder veel nadenken zijn wij overtuigd van de onmetelijke diepte van dit gezegde. Dit is inderdaad de verhouding tussen gebed en zonde — 't gebed is de meester — de beheerser van zonden.

Zelden raakt een waarlijk biddend mens op het pad van zonde verdwaalt. En toch wanneer het gebed vergeten wordt, de zonde vruchtbare aarde in het hart vindt om in te kiemen, dan begint, eer men het weet de zonde van nalatigheid en onverschillig-

heid in ons binnenste welig te tieren. Gebrek aan medeleven kan zich uiten door onverschilligheid voor goede dingen in het leven, door andere niet behulpzaam te zijn en vele andere zogenaamde kleinigheden, die niet in overeenstemming zijn met de Christelijke idealen.

Het is een voorrecht voor een vrouw moeder te wezen.

Het is een voorrecht voor een kind een goede, godvrezende moeder te hebben.

Het is een onuitsprekelijke vreugde, voor een moeder om een zoon of dochter op te voeden. Zij zijn gaven van God, die aan haar geleend zijn. Het is voor hen een groot voorrecht dat zij, terwijl zij op aarde vertoeven onder moeders vleugels, op de juiste wijze onderricht mogen worden, zodat, wanneer zij de leeftijd des onderscheids bereiken, zij op vaste grond staan en God hebben leren kennen door moeders onderricht.

Is het niet duidelijk dat moeder de gewoonte van bidden in stand moet houden, dat indien zij bidt, de anderen bidden, indien zij faalt, duizende zielen verloren zullen gaan?

Moeder zal ons niet doen falen, zij zullen nog steeds altijd Moeders gebed tot bescherming hebben.

Redactie.

Want zo wie zijn leven verliezen zal om mijnentwil, die zal het vinden.

Uit de families die zoons en dochters afstaan om een Zending te vervullen onder de verschillende naties der wereld, spelen Moeders in alle gevallen een hoofdrol. Zij zijn het die in hoofdzaak het onderricht aan hun kinderen geven, en hun plichtsgevoel tegenover hun medemens leren.

Meerdere malen gebeurt het, nadat deze jongelieden hun tehuis verlaten, dat gebeurtenissen plaats vinden, die niet altijd het meest gewenst zijn, n.l. het verliezen van geliefden.

Moeders van twee zendelingen uit deze Zending zijn heengegaan

sedert hun zoons in de wijngaard des Heren werkzaam zijn. Zij zijn de Moeders van:

Francis W. Carling en Thomas v. d. Berghe.

Moge onze Hemelse Vader deze zendelingen bijstaan in hun groot verlies. Dat alle leden en vrienden mogen waarderen de opofferingen die gemaakt worden om 's Heren werk te doen en te volbrengen. Deze ouderlingen hebben voorgenomen hun werk hier te lande voort te zetten. „Want wie zijn leven verliezen zal om Mijnentwil, die zal het vinden.” (Mat. 16 : 25).

* * * * *

Aan hen die naar de Verenigde Staten emigreren:

Het is in de laatste tijd herhaaldelijk voorgekomen dat er vertraging is ontstaan in het uitreiken van visa voor emigratie naar Amerika. Zelfs zij die reeds medisch gekeurd waren hebben soms nog maanden moeten wachten alvorens zij hun visum ontvingen.

In dit verband raden wij allen die naar Amerika emigreren aan om geen huisraad of woning te verkopen, nog enig werk op te geven, alvorens **U Uw visum IN HANDEN heeft**. Verlaat U niet op beloften, want het is gebleken dat deze door omstandigheden soms geen doorgang kunnen vinden. U heeft na ontvangst van Uw visum nog 4 maanden de tijd om naar bootpassage uit te zien en al Uw zaken af te handelen.

Betaal daarom geen bootpassage voordat U Uw visum in handen heeft. Wij hebben het nodig geacht om deze raadgeving aan een ieder door te geven, omdat er maar al te vele gevallen zijn geweest waarbij gezinnen maandenlang practisch zonder geldmiddelen hebben gezeten, soms geen dak meer boven hun hoofd hadden en geheel afhankelijk waren van burens en vrienden. Laat dit U niet overkomen.

Om nooit te vergeten.

*

Zij waren klaar met eten, de borden stonden nog op de tafel. Suze was een ogenblikje naar buiten gegaan en zat op de treden van de waranda te genieten van de heerlijke frisse avondlucht. Cor, haar man, lang en slank, flink

rechttop, met vierkante schouders, hoewel hij uren aan de teken-tafel doorbracht, kwam door de keukendeur naar haar toe.

Hij ging naast haar zitten en legde zijn hand zacht op de hare, een enkel briesje speelde door zijn warrige blonde haar.

Zijn gezicht was ontspannen, zonder de rimpels die het de laatste tijd geregeld ontsierden. Vol tevredenheid keek hij haar aan en zei lachende: „Ik houd van ons oude huis en van de tuin en van de mensen die er in wonen“.

„'t Is prachtig“ zei Suze, „en zo'n grote tuin“.

„Maar onze jongens hebben hem wel nodig, zitten ze niet in elk hoekje?“

„O,“ dacht Suze, „als het zo nu eens kon blijven, als ze eens één uur of al was het maar een half uur in ontspanning konden doorbrengen.“ Maar zijn ogen gleden

alweer rusteloos over de uitgestrektheid van het gazon.

„Hebben de jongens vandaag het gras niet geknipt?“ vroeg hij.

„Nee“, antwoordde Suze, „ik denk dat ze er geen tijd voor hadden. Kijk eens Cor, zijn dit geen prachtige rozen?“

„Ja, prachtig“, maar zijn peinzende ogen zagen de rozen al niet meer, maar wel het onkruid en al de verwaarloosde plekjes in de tuin. Zijn strenge blik riep de rimpels weer te voorschijn, hij was weer zó in gedachten verzonken dat hij geen aandacht meer schonk aan zijn vrouw of aan de schoonheid van de avond.

„Vandaag of morgen ga ik geld genoeg verdienen om er een tuinman op na te houden, dan hoeven jij en de jongens niet meer in het stof te kruipen om onkruid te wieden, dan zal ik jullie alles kunnen geven“,

„Maar Cor, we houden van wer-

ken in de tuin", protesteerde Suze.

„'t Is erg lief van je om dat te zeggen", hij stond op en ging naar de deur.

„Ziezo, ik zal maar weer aan 't werk gaan, door hier te zitten komen we niet verder".

Hij bleef staan met zijn hand op de deurknop, toen zijn drie lawaaijerige jongens joelende om de hoek van het huis kwamen. Gerard, de oudste, lang en lenig, droeg de voetbal. Tom, een verkleinde editie van zijn Vader, had een slaghout en Corrie de kleine van vier jaar met sproeten, kwam met zijn korte beentjes 't laatst aanrennen. 't Wou hem nooit lukken om z'n beide grote broers bij te houden.

„Hallo, Paps, ga je mee voetballen"? vroeg Gerard, „ja Paps," zei Tom en er lag iets hoopvol in zijn stem, „kom en laat ons zien hoe jij met je club speelde. Cor aarzelde. „'t Spijt me jongens, maar 't kan niet, ik heb nog een massa werk te doen."

„Och, pruilde Gerard, „dat zeg je nu altijd, je hebt al in zo lang niet met ons gespeeld".

Corrie klom het trapje op van de waranda en sloeg zijn beide armpjes om zijn vaders been, aan hem trekkende en duwende. Een ogenblikje wifelde Cor, dan nam hij Corrie in zijn armen, gaf hem een klinkende kus en zette hem weer neer.

„Ziezo jongens, ga nu maar weer fijn spelen, een ander keertje speel ik met jullie,"

Hij ging in huis, de deur vastbesloten achter zich dichtdoende. „Och, ik wist wel dat hij het niet zou doen", zei Gerard, „hij heeft het altijd druk".

Toen Suze hun weg zag gaan

dacht ze in eens: „Als ik eens met ze ging spelen, ik wed dat ik nog best een goeie slag kan geven".

Zij was inderdaad nog jong en lenig, zonder dat haar ook maar een onsje teveel in de weg zat. Maar daar zag ze door de ramen de borden nog op tafel staan en ze dacht: „Grappig toch, dat een gedekte tafel er vóór het eten zo gezellig en uitnodigend uit ziet, en na enkele minuten zo onsmakelijk en ongezellig wordt."

Na de afwas ging ze naar binnen. Cor zat aan de kleine overladen tekentafel, zichtbaar gespannen rekenende, lijnen trekkende met een liniaal, dan het papier zus, dan zo draaiende.

Suze keek met verlangen naar de piano, dan nam ze haar stopmandje en begon aan de kousen. Terwijl ze stopte was ze zich steeds bewust van Cor's gebogen houding, geheel door zijn werk in beslag genomen.

„Ik wou dat ik er toch meer van begrijpen kon wat hij toch aan 't doen is," dacht ze, maar het zag er zo gecompliceerd uit, al die cijfers en lijnen die een ontwerper gebruikte. Hij voelde het als een dure plicht, dacht ze, dat hij haar en de jongens gelukkig moest maken, door hun alle aardse goederen te geven die hij maar veroveren kon. Zijn ideaal was tot een drijvende kracht geworden die hem geen rust liet, die hem maar enkele ogenblikken gunde voor zijn vrouw en kinderen, die snakten naar een woord van hem, dol op de kostbare ogenblikken die hij hun gaf, hongerende naar meer.

Zij dacht aan alles wat ze moest missen — aan de keren dat de jongens alleen naar de Kerk

gingen en naar de film, aan de familie-picnics die ze niet hebben konden, aan de zwiigende piano, de onuitgesproken gedachten die er tussen hen waren, het huis dat zij zo stil mogelijk trachtte te houden, zodat Cor rustig werken kon.

Ze wist dat niets op de wereld dit waard was, geen prachtige japonnen, auto's, mooie meubelen, konden dit waard zijn.

Plotseling kwam de wens in haar op hem dit te zeggen, het hem aan het verstand te brengen. Vroeger had ze dit al eens geprobeerd maar 't was haar niet gelukt.

Cor keek op. „Zo, zo,” zei hij zacht en kwam naar haar toe met iets onrustigs in zijn ogen. Het scheen of hij haar gedachten raadde. Hij gaf haar een hartelijke kus. „Wacht maar, vandaag of morgen, je zult het zien, Suze, zal ik jullie alles geven wat je maar wilt.”

Suze slaakte een hopeloze zucht en hij ging terug naar zijn tafel. Toen Cor een paar dagen later van zijn werk thuis kwam, zag Suze direct aan de uitdrukking van zijn ogen, dat er iets bijzonders, iets prettigs gebeurd moest zijn. Hij zag er uit als een kleine jongen, inwendig juichende, maar probeerende om zijn verrassing zo lang mogelijk voor zich te houden.

„Hoe ging het vandaag?” vroeg ze onnozel. „Och, zo zo”, meesmulde Cor.

Op 't laatst, toen het er op ging lijken of hij het haar nooit zou vertellen, liep hij om haar heen en ging achter haar staan, legde zijn handen voor haar ogen en zei: „Doe je ogen dicht tot dat ik zeg doe open. Zo doe open”.

Voor haar lag een gele chèque „Betaalbaar aan Cor Pietersen Duizend gulden”, las ze ademloos. Ze draaide zich om en zei: „Wat betekent dit allemaal, vertel het, Cor, laat me niet langer in het onzekere.”

Cor lachte trots: „Dit mijn lieve kind, is een kleine beloning voor een idee dat ik had om de kosten van een afdeling in ons bedrijf te verminderen. Een teken van dankbaarheid van mijn bazen kan je het noemen. En dit is nog maar een klein idétje, er zijn er nog héél wat waar dit vandaan is gekomen”, zeide hij op zijn voorhoofd tikkende.

„Wie zou dat gedacht hebben”, spotte Suze. „Wie had durven dromen dat er nog iets anders dan zaagsel in dat oude blonde hoofd van jou zat”.

Terwijl ze sprak, woelde Suze liefdevol door zijn haar tot het rechtovereind stond.

Nu werd Cor's gezicht ernstig.

„Wat zullen we er mee doen? Er is zóveel, dat ik niet weet waar we beginnen moeten. Of-schoon, duizend gulden is nou ook niet zó veel — maar als extratje is het toch ook wel weer een aardige som. Zeg, Suze, dit geld is een soort mijlpaal voor me, een symbool. Ik zou het willen gebruiken voor iets waar we allemaal blij mee zijn, iets wat we ons altijd zullen herinneren. Wat zeg jij er van?”

„Dat lijkt me een pracht idee. Maar ik kan zo plotseling ook niet zeggen wat ik het liefste wil hebben.”

„Welke dingen hebben we nu 't eerste nodig? Fietsen voor de jongens en een elektrische trein. Een filmtoestel voor de hele familie, en nieuwe kleren en een

nieuwigheid voor de huishouding, iets dat je het werk gemakkelijker maakt. En we gaan een reisje maken."

„Natuurlijk," zei hij rustig, „het had tien-duizend gulden moeten zijn in plaats van één duizend."

„Ik geloof, als je op die manier door gaat met opsommen, dat dan ook tien-duizend niet genoeg is. Ik zou zo zeggen duizend gulden is een heel sommetje, en wij kunnen er blij mee zijn."

„Ik geloof dat je gelijk hebt Suze, en dat ik die kleine terechtwijzing verdiende. Ik heb een idee. Laten wij eens aan de kinderen vragen wat zij het liefste zouden willen hebben en laten we dat dan doen."

De jongens konden ook niet zo ineens maar zeggen wat ze het liefste wilden hebben.

„Bedoelt U dat we alles kunnen kopen wat we maar hebben willen", vroeg Gerard.

„Nou niet direct alles, maar zoveel als we kunnen kopen voor duizend gulden."

„Ik moet me bedenken", zei Gerard.

„Is duizend gulden veel geld?" vroeg Tom.

„Hoeveel is dat duizend gulden? wilde Corrie weten. „Kan ik er een nieuw slaghout voor kopen? Onze is gebroken."

Cor en Suze keken elkaar eens aan.

„Ik zal je wat zeggen", zei Cor, „maak je nou geen zorg over dat getal. Ieder van jullie bedenkt alleen maar wat hij nou het allerliefste wil hebben in de hele wereld, b.v. met Vader en Moeder op reis gaan of iets kopen dat we allemaal graag willen hebben —. Denk er maar eens over, dan komen we later bij el-

kaar om te besluiten waar we het voor zullen besteden, iets waar we allemaal plezier van zullen hebben."

„Wacht," zei Gerard, „ik geloof dat ik het weet".

„Laten we ons maar niet haasten. We nemen al de tijd om te bedenken, dan weten we zeker wat we willen. In elk geval tot morgen."

„We zouden er een spelletje van kunnen maken" stelde Suze voor.

„Jullie zouden je wensen op een reepje papier kunnen schrijven en dan lezen we ze allemaal in eens op.

„Laten we ze in een doos doen", riep Tom. „Zeg Corrie, heb jij niet een kistje bij je speelgoed?"

De volgende dag zag je de jongens steeds fluisteren en plannen maken en telkens vroegen ze Suze hoe dit of dat woord geschreven moest worden. Dan waren ze weer een poosje heel stil, vlakten iets uit en schreven opnieuw.

Corrie zat met volle aandacht aan een klein stukje papier te werken, aan de letters die hij met behulp van zijn broers overschreef. Hij deed het vrij goed voor een jongetje van vier jaar. Laat op de middag leek het wel of de jongens klaar waren met hun briefjes. Ze deden ze in het kistje en gingen nog wat buiten spelen.

Cor kwam binnen toen Suze de tafel dekte, hij zag er vermoeid uit. Hij zag het kistje staan, lachte verlegen, bukte zich en keek door een klein spleetje van het deksel.

„Wat een mop," lachte hij, „maar toch eigenlijk ook weer niet. 't is toch wel interessant."

„Zou je denken Suze, dat ze 't

erg vinden als we stilletjes kijken? Ik ben nieuwsgierig om te zien of we ze geven kunnen wat ze vragen.

„Ik denk het niet, ze hoeven het toch niet te weten.“

Cor deed het kistje open en nam de drie beduimelde papiertjes er uit. „Kom laten we naar buiten gaan, op de waranda“.

Het briefje van Gerard was het langste. „Van onze oudste zoon,“ zei hij met liefde in z'n stem. „Mijn hartewens. Wat zal het fijn zijn om hem te geven wat hij het liefste hebben wil.“ Hij vouwde het open en las.

Lieve Paps en Mamma, Ik zou het liefste van alles willen dat Paps 's avonds na het eten bij ons blijft om ons te helpen een vuurtje te stoken om kastanjes en appeltjes te piepen. En dan nog te zingen met Mamma aan de piano.

Uw liefhebbende zoon Gerard.

Cor keek niet direct op, hij was geroerd. „Nou dat is makkelijk en kost niet veel geld, wat zou onze zoon Tom wensen?“

Hij vouwde het briefje langzaam open en keek er na zonder het hardop te lezen. Suze keek over zijn schouder en las: „Zouden we astublieft kunnen gaan vissen en Paps ons leren hoe we een grote moeten vangen? met groete van Tom. P.S. Kunnen we kip bakken? P.S. 2 Kunnen we meloen eten?“

Cor was zeer ontroerd, hij kon zijn tranen haast niet inhouden. Corrie's briefje was niet opgevouwen. De met moeite geschreven letters waren als één woord aan elkaar geschreven.

„Ik wil met Paps naar de Kerk en niet alleen“.

Cor keek verbluft, „Met Paps

naar de Kerk en niet alleen,“ herhaalde hij, „en dat is het wat zij het liefste willen.“

Hij zat bewegingloos voor zich uit te kijken, zonder iets te zien, ten prooi aan zijn emoties.

„Dat zou ik nooit gedacht hebben, al m'n gewerk, m'n gezorg, het betekend allemaal niets voor hun.“

„Maar jij en wat je doet, betekent alles voor hun,“ zei Suze voorzichtig, „en voor mij.“

„Maar ik heb zo m'n best gedaan — ik dacht —“ hij zuchtte machteloos, maar 't is waar, ik heb hun niet gezegd dat er geld voor nodig is om gelukkig te zijn.“

„Ik ben er niet zeker van dat jij daar werkelijk van overtuigd bent Cor. Als jij zelf je liefste wens eens op moest schrijven, wat zou jij dan vragen?“

„Och ik weet het niet. Een nieuwe japon voor jou, of iets nieuws in de woonkamer, denk ik.“

„Maar zie je, dat zou dus voor mij zijn, maar je moet iets kiezen voor je zelf.“

Hij keek haar zwijgende aan. „Ja zie je, je moest toch weten dat jou geluk, mijn geluk is. Maar nou is het jou beurt Suze. Wat zou jij het liefste willen.“

„Ik weet het ook niet, behalve misschien, dat we 't geld op de spaarbank zouden kunnen brengen, zodat je je geen zorgen hoeft te maken als je eens zonder werk komt of als een van ons ziek wordt.“

Hij lachte: „Nou wie wenst er hier iets voor zichzelf?“ Hij nam haar hand en streelde die.“

„Suze, misschien moesten we die duizend gulden krijgen om ons te doen inzien hoe rijk we al zijn.“ Hij keek haar diep in de ogen.

Ze voelde dat hij nu alleen haar zag en hun rijkdom. Hun leven bevrijd van het dreigende spook van de jacht naar meer weelde. Hij vouwde de papiertjes op en stak ze in zijn zak, toen ineens drie schreeuwende jongens om de hoek van het huis kwamen rennen. „Kom Paps, ga met ons voetballen,” riep Gerard. Cor sprong op. „Kom mee Mamma,” „Wie er het eerste is,” riep Tom en allemaal liepen ze om het hardst. Corrie deed zijn uiterste

best om mee te komen. Plotseling pakte Cor hem op zeggende, „Kom zoon, wij gaan samen op mijn lange benen.” Suze kwam achteraan. „Er had ons niets beters kunnen gebeuren dan dit”, dacht ze. Dit ogenblik zouden ze nooit vergeten en er zouden nog massa's zo komen. Zij kwam het laatste aan maar ze vond het niet erg. Ze was gelukkig.

DE ZENDING DOOR

Ook Gent heeft nu zijn Zusters-Hulp-Vereniging. In April hield deze nieuwe organisatie zijn eerste bijeenkomst. Uit ervaring weten wij welk een steun de Z.H.V. is voor een Gemeente; en wij hopen dan ook dat de zusters in Gent met Gods hulp hun moeilijk maar mooi werk met succes mogen voortzetten.

Van het Verre Zuiden naar het Hoge Noorden...

Wij wensten in ons vorig nummer de Groningse Zusters succes met hun bazar. En het was te voorzien dat ze dat zouden hebben. Lang hadden de zusters gewerkt, maar hun moeite is rijkelijk beloond. De Zusters-Hulp-Vereniging, samen met het jeugdwerk, kan trots zijn op een zeer goed geslaagde bazar! Dat de O.O.V. hierbij niet achter wilde blijven spreekt haast vanzelf! Dus werd besloten een gezellige avond te houden, als attractie werden enige films vertoond.

Vanuit Groningen gaan we nog even op bezoek in Dordrecht. Ook hier hield de O.O.V. een film-avond, welke werd opgeluisterd met zang en muziek. Als gasten waren er enkele leden uit Rotterdam die enige liederen zongen en twee Dordse broeders moeten zeer goed mondharmonica spelen. Alle aanwezigen hebben geen ogenblik vrij gehad om zich te vervelen.

Zo zien we dat door de Zending hard gewerkt wordt aan de opbouw van Gods Koninkrijk op aarde.

Door omstandigheden kon de Rubriek
„ONZE ZONNEHOEK”
in dit nummer niet worden opgenomen.

IS GEZONDHEID

gebonden aan bepaalde
voorwaarden?

door ouderling Theo K. Hollie.

*

Bovenstaande vraag moet bevestigend beantwoord worden. Gezondheid is afhankelijk van voorzorgsmaatregelen, die nauw met elkaar verbonden zijn.

Om de juiste maatregelen te treffen, teneinde een uitstekende gezondheid te verkrijgen, heeft men onderricht nodig. Dat behoeft geen academisch onderwijs te zijn, men moet leren zijn gezond verstand te gebruiken en men moet inzicht krijgen in de levenswetten. Wij, Heiligen der laatste dagen, weten dat deze levenswetten op eenvoudige wijze uitgedrukt zijn in ons „Woord van Wijsheid“.

Gezondheid kan men gemakkelijk verkrijgen, veel gemakkelij-

ker dan ziekte. Ziekte is in de grond van de zaak een afwijking van vaste natuurwetten; ziekte is een abnormale toestand. Gezondheid is normaal, ziekte is abnormaal. Wanneer men gezond wil zijn, is er nog een grote afstand tussen het gestelde ideaal en het bereiken van dat ideaal. Maar de weg die leidt naar ziekte en kwalen is nog veel langer.

De eerste voorwaarde om gezond te zijn is de wil om het leven in zijn volle rijkdom te genieten en de enorme hoeveelheid levenskracht te verwerven, die tot ons komt, wanneer we het „Woord van Wijsheid“ toepassen en ons verstand gebruiken. Daarvoor is in de eerste plaats nodig, dat we

ons inspannen. Want gezondheid verkrijgen we niet door slechts met het hoofd te knikken, maar langs de weg van toegewijde inspanning; ze wordt niet verkregen door de hand op te houden als voor een gave, maar door de hand aan de ploeg te slaan. Deze krachtsinspanning moet bewust volgehouden worden. Want gezondheid is niet een stabiele toestand, ze is aan veranderingen onderhevig en daarom moet de inspanning die men aanwendt om zijn gezondheid te bewaren, een stuwkracht in deze richting zijn. Halve maatregelen baten niet, een slappe houding leidt tot niets. Een tweede factor die wij moeten noemen is de genealogische, die van de afstamming. Sommige mensen ondervinden belemmering door bepaalde lichamelijke en geestelijke eigenschappen, waarmee ze geboren zijn. Ze hebben misschien een zekere vatbaarheid voor bepaalde ziekten en lichaamsgebreken, als gevolg van erfelijkheid. Deze struikelblokken stellen ons in de meeste gevallen niet voor een zwaar probleem, omdat ze overwonnen kunnen worden door een juiste kennis van deze afwijkingen en de compensatiemogelijkheden, die de natuur biedt.

Ook climatologische omstandigheden hebben een grote invloed op ons leven. Het is zeker, dat zij, die in een land wonen met een gelijkmatig klimaat, waar men zich gemakkelijk kan voorzien van verse groenten en fruit, geteeld op organisch rijke grond, bevoordeeld zijn boven hen, die in een minder gunstig klimaat leven.

Voorals de zielsgesteldheid is een belangrijke factor, geestelijke rust

en een kalme gemoedstoestand. Het is mogelijk deze gunstig te beïnvloeden. Misschien is het wel goed op te merken dat er gewoonlijk een gezonde geest in een gezond lichaam woont. Zij, die de weldaden van het Evangelie ontvangen hebben, genieten meestal een stabiele gemoedstoestand. Zij zijn niet van angst vervuld of worden gekweld door verdrongen complexen en zielsziekten; het zijn mannen en vrouwen die weten wat hun doel hier op aarde is, die werken aan hun eigen zaligheid en in de volle zekerheid van de waarheid die ze hebben omhelsd.

In veel gevallen zijn ziekteverschijnselen een direct gevolg van geestelijke storingen. Wij noemen dit een psychosomatische ziekte. Erfelijkheid is voor 90% de oorzaak van geestelijke afwijkingen. Wij, de Kerk als een geheel, kunnen fier getuigen de erfgenamen te zijn van een sterk geslacht van voorvaders, die de ongewone moed hadden de traditie te breken en de waarheid hoog te houden als hun ideaal.

Intelligentie is een betrekkelijk begrip, met veel verscheidenheid en graadverschil. We kennen gevallen, dat een snelle stijging in I.Q. (Intelligentie quotient) het gevolg is van een goede omgeving, een goed milieu. Het I.Q. kan van tijd tot tijd veranderen, in overeenstemming met de gemoedsgesteldheid. In verband hiermee is er wel eens gezegd, dat „een voortreffelijke omgeving enkel het verschil kan maken tussen een vrij goed onderlegde en een slecht onderlegde”, maar toch weten we, dat een goed milieu een zeer grote invloed heeft op de geestelijke en licha-

melijke gezondheidstoestand. Deze belangrijke voorwaarde — een goed milieu — is in hoge mate aanwezig in de meeste gezinnen van de Heiligen der Laatste Dagen.

We moeten ook nog noemen de belangrijke factor van ontspanning en sport. Door verschillende oorzaken krijgt de gemiddelde mens te weinig beweging. Jarenlang hebben we op school en kantoor een plantenleven geleid en doen allerlei werk, dat geen grote lichamelijke inspanning vereist. En zelfs hij, die zijn brood met zware handarbeid verdient, gebruikt al maar weer dezelfde spiergroepen, met verwaarlozing van de andere. Als we een sterk lichaam willen opbouwen, moeten we er niet alleen naar streven de spieren, die zorgen voor de beweging van het geraamte, gezond te houden, maar ook onze aandacht schenken aan andere spieren, die meewerken in de verschillende functies van het lichaam, zoals spijsvertering, ademhaling, afscheiding, enz. Het doel van de sport moet nu zijn het lichaam als een geheel op te bouwen, en hulp te geven aan die verwaarloosde organen, die het lichaam in staat stellen een langdurige krachtsinspanning te doorstaan. Eén bepaalde tak van sport geeft nog geen algemeen uithoudingsvermogen, hoewel de ene veel beter is dan de andere. Ons streven moet zoveel mogelijk zijn de lichamelijke krachtsinspanning nabij te komen in al zijn verscheidenheid, die aangewend moest worden door de mens in de primitieve samenleving. Met betrekking tot dit heeft Dr. Alexis Carrel het volgende ge-

zegt: „Hardlopen over oneffen grond, bergbeklimmen, worstelen, zwemmen, houthakken en veldarbeid, zich blootstellen aan de guurheid van het weer, zedelijk verantwoordelijkheidsgevoel reeds in de jeugd, zich harden, een sober leven leiden, dit alles brengt een harmonische ontwikkeling van het beenderenstelsel, de spieren en lichaamsorganen teweeg”. In ons sportprogram moeten we proberen onze aandacht aan al deze activiteiten te schenken. Voor het merendeel kunnen we dat doen met eenvoudige gymnastiektoestellen en eenvoudige, fundamentele oefeningen.

De Heiligen der Laatste Dagen staan in de gehele wereld bekend als mensen, die sport en ontspanning onder onze jonge mensen krachtig bevorderen. Dit is in overeenstemming met onze aloude opvatting, dat wij onze zorgvolle aandacht hebben te schenken aan de vorming van de gehele mens, lichamelijk, zedelijk en geestelijk.

Het voorgaande schijnt te willen laten doorschemeren of suggereren dat zekere omstandigheden de gezondheid bepalen. Dat is niet het geval: niet de omstandigheden bepalen de gezondheid. Men kent het gezegde: „De mens is niet het product van de omstandigheden — de omstandigheden hangen van de mens af”. De mens kan de omstandigheden veranderen, hij kan regelend optreden.

Ten slotte — hoewel dit niet wil zeggen, dat hiermee het aantal uitgeput is — is er nog een belangrijke factor, n.l. die van de opvoeding. Een verkeerde opvoeding is veel gevaarlijker dan

men ons heeft willen doen geloven. Hebben eens de opvattingen vaste vorm aangenomen, dan zal iemand niet gemakkelijk daar weer van af wijken. Meer dan een eeuw geleden zijn de juiste denkbeelden aangaande de gezondheid neergelegd in het „Woord van Wijsheid”. Jaren aaneen reeds heeft dit Woord als een lichtbaken geschenen door de nevelen — vol ongezonde uitwasemingen — van georganiseerde tegenstand. In sommige kringen zijn de gegeven regels aanvaard, door anderen, die toch de eersten hadden moeten zijn om de waarde ervan te erkennen, echter verworpen. In onze dagen wordt deze openbaring van de Heer door de wetenschap als juist erkend. Als leden van de Kerk van Jezus Christus moeten we het Woord van Wijsheid gebruiken als een uitgangspunt voor verdere studie. Vooral op het gebied van de voeding, die van zoveel waarde is voor de algemene gezondheidstoestand. Verkeerde opvoeding in deze richting heeft jammerlijke gevolgen. We moeten de bijgelovige fabelen verwerpen en zoeken naar ware kennis, zoals de profeet Joseph Smith gezegd heeft „uit de beste boeken”.

Zoals we dus gezien hebben, is gezondheid een zaak van onderwijs, rede en verstand, een samenhang van oorzaak en gevolg. Bepaalde levensvoorwaarden moeten aanwezig zijn; waar deze

ontbreken, wordt de gezondheid geschaad. En geen herstel is mogelijk, tenzij men zich aan deze noodzakelijke voorwaarden houdt.

De wet der zwaartekracht doet onder bepaalde voorwaarden een ballon stijgen, maar onder andere voorwaarden brengt deze zelfde wet hem tot daling. Volgens deze wet der zwaartekracht kan een schip onder bepaalde voorwaarden drijven, maar onder andere voorwaarden doet deze zelfde wet het zinken. De scheikundige wet der affiniteit is oorzaak, dat dynamiet wel of niet tot ontploffing komt, al naargelang de omstandigheden. Zo ook brengen dezelfde levenswetten ons onder bepaalde omstandigheden gezondheid, en ziekte onder andere omstandigheden. We kunnen het één of het ander verkrijgen, al naar we wensen. Inderdaad, gezondheid is afhankelijk van onze eigen keuze, niet een zaak van toeval. Indien U de omstandigheden in de hand houdt, de gezondheidswetten in praktijk brengt: gezondheid zal Uw beloning zijn. De bewijzen hiervan zijn vele, in een lang leven en vrije beschikking over alle geestvermogens ligt het voornaamste bewijs.

De vraag is gesteld: „Is gezondheid gebonden aan bepaalde voorwaarden?” Het antwoord luidt: „Ja, maar gij hebt het zelf in handen”.

IS UW PLAN deel te nemen aan het O.O.V. Zomerkamp.
Schrijf dan naar 't hoofdbestuur, Loosduinse kade 11, Den Haag.
U kunt uw plaats reserveren door f 3.00 in te sturen.

ZOMERKAMP van 21 tot 28 Juli a.s.

VERTROKKEN.

ZENDELINGEN ONTSLAGEN.

Kenneth Allen Bement.

Aangekomen: 25 October 1948.

Vertrokken: 7 April 1951.

Werkzaam geweest: Rotterdam, Schiedam, Alkmaar als G.P., Zutphen als G.P., Rotterdam als G.P.

*

Howard P. Vause.

Aangekomen: 27 September 1948.

Vertrokken: 17 April 1951.

Werkzaam geweest: Rotterdam, Zeist, Rotterdam, Nijmegen als G.P., Arnhem.

*

Adrian Le Grand Giles.

Aangekomen: 25 October 1948.

Vertrokken: 17 April 1951.

Werkzaam geweest: Amersfoort, Antwerpen, Gent als G.P., Zeist als G.P., Arnhem als G.P.

*

Harold Robert Hoffman.

Aangekomen: 4 November 1948.

Vertrokken: 17 April 1951.

Werkzaam geweest: Zeist, Nijmegen, Arnhem, Den Haag, Mechelen als G.P., Gouda als G.P., Den Helder als G.P.

*

Grant van der Linden.
Aangekomen: 7 Juni 1949.
Vertrokken: 17 April 1951.
Werkzaam geweest: Haarlem, Almelo als G.P., Groningen als G.P.

*

Harry Hunter Trice.
Aangekomen: 2 Mei 1949.
Vertrokken: 17 April 1951.
Werkzaam geweest: Amsterdam, Harlingen, Groningen.

*

LEDEN VERTROKKEN NAAR AMERIKA.

Op 13 Februari 1951 uit Groningen: Sietske Hemmes-Rusthoven, Rosiena Frederika Hemmes.

Op 21 Februari 1951 uit Leeuwarden: Gelbrig Stuurhaan-Kroes.

Op 22 Maart 1951 uit Rotterdam-Noord: Mettje Wensveen-Pieters, Jantien de Hek-van Wensveen, Meta de Hek.

Op 30 Maart 1951 uit Rotterdam-Noord: Leendert Barendrecht, Dirkje L. Barendrecht.

Op 14 April 1951 uit Rotterdam-Zuid: Johannes Coenradus van Domburg, Cornelia van Domburg-Kok, Cornelia Johanna van Domburg, Annie Cornelia van Domburg, Johannes Coenradus van Domburg, Leonardus J. van Domburg, Dirkje van Domburg de Widt, Willem Abraham van Domburg, Jacoba Arina Geertruida van Domburg.

Op 17 April 1951 uit Leeuwarden: Maria Johanna Arendina Lammers.

Op 22 April 1951 uit Delft: Geertruida Maria Grondjean.

Op 22 April 1951 uit Den Haag: Jacobus Frans van Weeren, Johanna Cornelia van Weeren-Martijn, Theodore van Weeren.

Op 27 April 1951 uit Den Haag: Hendrik Johannes Fiering, Maria Theresia Fiering-Boer, Sera Fiering.

AANKOMST.

Op 6 April j.l. kwam in ons land aan Zr. Gerbrig Folkerts uit Duchess, Alberta, Canada.

Deze zuster emigreerde drie jaar geleden vanuit Nederland naar Canada en kwam daar in aanraking met het Evangelie. Eén jaar geleden werd zij gedoopt en heeft reeds nu het voorrecht om een zending te vervullen in haar oude vaderland. Wij heten Zr. Folkerts hartelijk welkom en smeken God's zegen over haar arbeid.

GEBEURTENISSEN IN DE ZENDING

OVERPLAATSINGEN.

Op 15 April j.l. werden de volgende overplaatsingen bekend gemaakt:

I. Gene McDaniel van Rotterdam-Zuid naar Leeuwarden als G.P., Kenneth D. Jonhson van Den Haag naar Almelo, John G. Grondel van Dordrecht naar Zeist als G.P., Arland R. Bassett van Zeist naar Schiedam als G.P., H. John Ploeger van Utrecht naar Leeuwarden als D.P., Kenneth G. McClellan van Harlingen naar Utrecht, Jay Don Wardle van Arnhem naar Utrecht als G.P., Rex O. Hamilton van Haarlem naar Utrecht als D.P., Richard M. Heaton van Apeldoorn naar Amsterdam als D.P., Hebert D. Williams van Utrecht naar Hilversum als G.P., Albert B. Clark van de Zendelingschool in Haarlem naar Den Haag, Harvey Al Godfrey van de Zendelingschool in Haarlem naar Zeist, Charles R. Hobbs van de Zendelingschool in Haarlem naar Hilversum.

Op 18 April: Alton El Larsen van Almelo naar Dordrecht als G.P., Reed L. Roberts van Enschede naar Amsterdam Noord als G.P.

DOOPDIENSTEN.

Op 25 Februari te Utrecht: Cornelia Gijsbertha Boogaard.

Op 30 Maart te Alkmaar: Evert Jan Vis, Wilhelmina Catharina Vis-Vos.

Op 30 Maart te Amsterdam-Zuid: Pieter Mattheus Borg, Laurentia Aleida Elferink, Isa Jacoba van Rietschoten-Last, Aaltje van Rossum.

Op 9 April te Rotterdam-Zuid: Cornelia Johanna van Domburg-Kok.

Op 27 April te Den Haag: Simon Pons, Tonia Pons-Flinterman, Simon Pons.

INGEZEGEND.

Op 1 April in Haarlem: Margaliza en Erna Pieters, dochters van Jean Pieters en Emmi Henriëtte Kauert.

Op 1 April in Den Haag: Arie Toet en Cornelis Toet, zoons van Dirk Toet en Bella van Saldt.

Op 1 April in Dordrecht: Bastiaantje M. Best, zoon van Pieter J. F. Best en Adriana van Schelt.

Op 4 Maart in Amsterdam Zuid: Engbert Nicolaas en Pieter Mattheus Borg, zoons van Pieter Mattheus Borg en Maartje Vrijhof.

GEHUWD.

Op 21 Februari 1951 werd in Utrecht het huwelijk voltrokken tussen Sientje Kat en Mololaj Obuch.